

Arrest

nr. 81 344 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Koerdische inwoner van Mosul te zijn. Uw vader (I.F.) overleed in 1986. Uw moeder (H.N.) woont nog steeds in Mosul en hertrouwde drie jaar na het overlijden van uw vader. Na het tweede huwelijk van uw moeder verliet u het ouderlijk huis en ging u bij uw oom (S.F.) in de Jazair-wijk wonen. Sinds 1996 werkte u in de kledingwinkel van diezelfde oom. Op 15 juli 2011 kwamen twee mannen de kledingwinkel binnen. Ze bleven tweeënhalf uur in de winkel om met u over politiek te praten. U vroeg wie ze waren, maar ze zeiden enkel dat ze drie dagen later opnieuw zouden langskomen. Pas achteraf zou u vernemen dat het om (A.A.) en (A.S.) ging en dat het leden van de Moslimbroeders (Akhwaan Al Muslimiin) waren. Diezelfde mannen kwamen enkele dagen

later opnieuw langs in de winkel. Ze zeiden dat ze hadden gehoord dat u een goed mens was en dat ze nog andere persoonlijke informatie over u hadden. Verder zeiden ze de Amerikanen te haten. Vooraleer de winkel te verlaten vroegen ze om met hen samen te werken. Ze zeiden bovendien dat ze later zouden terugkeren. U was op dat moment echter niet zeker of de personen slechte bedoelingen hadden of niet. Ook uw oom zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken. Tien dagen later kwamen diezelfde mannen voor de derde keer langs. Ze vroegen of u al dan niet met hen zou meewerken en ze gaven u twintig dagen de tijd om er over na te denken. Nadat ze u dit hadden meegedeeld verlieten ze de winkel. Ongeveer tien minuten later kwam uw buurman (Sa.) de winkel binnen. Hij vroeg of u wist wie de personen waren. U zei dat u het niet wist, waarop (Sa.) zei dat het terroristen waren en dat hij al vijf jaar in het geheim met hen samenwerkte. Hij vertelde u bovendien hoe hij 's nachts Irakese en Amerikaanse basissen aanviel. Enige dagen later kwam (Sa.) langs bij het huis van uw oom. Hij vroeg u om met hem mee te rijden. Toen u in zijn wagen stapte zag u dat (A.S.) ook in de wagen zat. (Sa.) bracht jullie vervolgens naar een plaats waar u iets dronk en met (A.S.) sprak. (A.S.) vroeg of u een keuze had gemaakt, waarop u zei dat u bereid was om met de terroristen samen te werken. (A.S.) was uiterst tevreden met dit antwoord en vroeg wanneer u de samenwerking wou beginnen. U zei dat u liever wachtte tot de eerder opgelegde deadline verstreek, maar dat u uw belofte zeker zou nakomen. Na dit gesprek bracht (Sa.) u terug naar het huis van uw oom. Diezelfde dag vertelde u aan uw oom wat er was gebeurd. U zei dat u er niets voor voelde om met de terroristen samen te werken. Uw oom beloofde een oplossing te zoeken. In de volgende dagen ging u niet meer naar de winkel. (Sa.) merkte dit op en belde u twee dagen later. U zei dat u ziek was en dus niet kon werken. In de volgende dagen bleef u in het huis van uw oom. Op 2 september 2011 zei uw oom dat hij zonder uw medeweten uw vertrek uit Irak had geregeld en dat u daags nadien zou vertrekken. Een dag later werd u opgehaald door een taxichauffeur die u naar Turkije bracht. U reisde via Noord-Irak naar Turkije en kwam er op 4 september 2011 aan. U verbleef er enkele dagen in een bos in de omgeving van Istanboel en vertrok vervolgens op 8 september per vrachtwagen naar Europa. U kwam op 14 september 2011 aan in België en u vroeg de volgende dag asiel aan. Na uw vertrek kwamen de leden van Akhwaan Al Muslimiin nog tweemaal langs bij uw oom. Aansluitend op hun bezoek besloot uw oom om de winkel te verkopen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: originele identiteitskaart dd. 03/08/2008, kopie nationaliteitsbewijs dd. 04/08/2008, verzendbewijs documenten dd. 13/10/2011, kopie verzendbewijs FedEx dd. 28/09/2011.

B. Motivering

Na een grondige evaluatie van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming. En dit omwille van onderstaande redenen:

U legt tegenstrijdige en weinig consistente verklaringen af over diverse elementen uit uw asielrelaas. Dit ondergraaft uiteraard uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo legt u inconsistente verklaringen af over de inhoud van de gesprekken met de terroristen. Zo geeft u te kennen dat de terroristen u tijdens het tweede gesprek vroegen of u met hen wou samenwerken (zie CGVS, p.16). Wanneer er in de loop van het gehoor dieper wordt ingegaan op de inhoud van het tweede gesprek verklaart u uiteindelijk dat ze enkel een paar vragen stelden over de Amerikanen (zie CGVS, p.22-23). Wanneer men u op deze anomalie wijst, geeft u geen verklaring maar vraagt u zich of u hetzelfde heeft gezegd en begint u over de datum van het gehoor (zie CGVS, p.23) terwijl u er meermaals op gewezen werd dat het over het tweede gesprek ging. Het is dus uitgesloten dat u niet wist over welk gesprek het ging. Dat u desondanks aanzienlijke problemen heeft om de inhoud van de verschillende gesprekken te reconstrueren geeft uw asielrelaas een weinig geloofwaardige en weinig doorleefde indruk.

Verder is het opmerkelijk dat u uw asielrelaas niet op een consistente manier kan situeren in de tijd. Ondanks het feit dat u bij het begin van het gehoor aangeeft dat er foutieve data in de vragenlijst van het CGVS die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, zijn geslopen (zie CGVS, p.2), slaagt u er ook in de loop van het gehoor op het CGVS niet in om op een coherente manier uw relaas te schetsen. U situeert het tweede gesprek in de winkel op 20 juli 2011 (zie CGVS, p.17) en verklaart dat er tien dagen later een derde gesprek volgde. Logisch gezien vond dit gesprek dus plaats circa 30 juli 2011. Tijdens het derde gesprek gaf men u twintig dagen bedenktijd. Het volgende incident situeert u tien dagen na dat gesprek, maar vreemd genoeg verklaart u dat het op 20 augustus 2011 was (zie CGVS, p.17), dus twintig dagen later was. Bovendien valt op dat uw advocate tijdens haar toelichting over de gecorrigeerde data aangeeft dat het incident van 10 september 2011 uit de Vragenlijst van de DVZ eigenlijk op 10 augustus 2011 plaatsvond (zie CGVS, p.2), maar dat er volgens uw chronologie geen incident plaatsvond op die datum. Deze anomalie zorgt ervoor dat uw asielrelaas een weinig doorleefde en weinig geloofwaardige indruk nalaat, u lijkt de onderlinge samenhang van uw eigen asielrelaas immers niet te vatten.

Verder verklaart u enerzijds dat de terroristen van Axwaan Al Muslimiin uw oom nog tweemaal bezochten na uw vertrek. Aanvankelijk beweert u dat ze hem tweemaal opzochten in de winkel en dat ze niet bij hem thuis kwamen (zie CGVS, p.6-7). Als gevolg daarvan verkocht uw oom enige tijd geleden de winkel (zie CGVS, p.7). Later in het gehoor verklaart u echter dat (Sa.) na uw vertrek een eerste maal langskwam bij het huis van uw oom (zie CGVS, p.18). Men mag echter verwachten dat u, ook al was u op dat moment niet meer aanwezig, duidelijkheid kan scheppen over de plaats waar deze incidenten zich afspeelden. Te meer omdat de bedreigingen bij de winkel er zoals gezegd voor hebben gezorgd dat uw oom zijn winkel verkocht. Bovendien haalt u het tijdstip van de twee incidenten door elkaar. Zo zegt u aanvankelijk dat de incidenten respectievelijk 25 dagen en twee maanden voor het gehoor plaatsvonden (zie CGVS, p.6) om later in het gehoor te verklaren dat de incidenten respectievelijk 25 dagen en twee maanden (of omgekeerd) na uw vertrek plaatsvonden (zie CGVS, p.18-19). Dat u niet weet of u de incidenten ten opzichte van uw vertrek of ten opzichte van het gehoor bij het CGVS moet situeren, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook de laconieke houding die u aanneemt en de lichtzinnige manier waarop u reageerde op bepaalde situaties, getuigen van weinig individueel doorleefde vrees. Het geheel van weinig coherente verklaringen doet bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw vluchtmotieven Zo is het weinig geloofwaardig dat u beweert dat u na het tweede gesprek met (A.S.) en (A.A.) niet zeker was of ze slechte bedoelingen hadden of niet, temeer daar u eerder wel uiting gaf aan uw besef dat het in Irak zeer gevaarlijk is over politiek te praten en dat u dit daarom niet deed (zie CGVS, p.16). Wat nog meer frappeert is het feit dat uw oom u na dat tweede gesprek zei dat u zich geen zorgen moest maken (zie CGVS, p.16 & 20). Dat u in Irak, de situatie van de laatste jaren indachtig, op een dergelijke laconieke en lichtzinnige manier omging met het feit dat twee wildvreemde mannen met baarden urenlang in uw winkel over politiek praatten, tegen de Amerikanen fulmineerden, behoorlijk wat informatie over u bezaten en (afhankelijk van uw verklaringen) zelfs naar een samenwerking polsten, is weinig geloofwaardig.

Bovendien kan men er zich over verbazen dat de terroristen u twintig dagen bedenktijd gaven om over hun voorstel na te denken, maar u niet kwamen opzoeken of u niet contacteerden nadat de deadline op 30 augustus afliep. Op zich was het al vreemd dat (A.S.) u op 20 augustus 2011 de keuze gaf om zelf de datum van indiensttreding te bepalen. Dat hij u vervolgens niet meer contacteerde, ook al had hij gezegd dat hij dit zou doen (zie CGVS, p.18), is opmerkelijk. U beweert dat (A.S.) er gerust in was dat u zou meewerken "omdat u nooit nee zei" (zie CGVS, p.24). Dat een terroristische groepering zo laks omgaat met deadlines en de rekrutering van nieuwe leden is bijzonder markant en maakt het geheel van uw verklaringen des te onwaarschijnlijker (zie CGVS, p.18).

Wat er ook van zij, u kan evenmin aannemelijk maken dat u zich kan beroepen op een vrees voor vervolging zoals die wordt gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. U verklaart dat de terroristen van het Moslimbroederschap u zouden doden als u niet met hen samenwerkt. Dat is volgens u meteen de reden waarom u niet terug kan naar Irak (zie CGVS, p. p.23). Vreemd genoeg blijkt nergens uit uw relaas dat de terroristen u daadwerkelijk met de dood bedreigden. Dat ze u zouden doden leidt u louter af uit hun herhaalde vraag om met hen mee te werken en uit het feit dat uw oom u had gezegd dat ze u zouden doden. U voegt er aan toe dat uw oom, die een gierig man was, er 10.600 dollar voor over had om u het land uit te krijgen. Dat uw oom zoveel geld wou betalen bewijst volgens u de ernst van de situatie (zie CGVS, p.23 & 25). U heeft naast deze vermoedens echter geen concrete aanwijzingen die staven dat de terroristen u daadwerkelijk willen doden.

Vervolgens is het uitermate opmerkelijk dat u tot de dag van uw vertrek uit Irak, gewoon in het huis van uw oom bleef wonen terwijl uw belagers dit adres wel kenden. Dat u zelfs na het verstrijken van de deadline gewoon daar blijft wonen, ondermijnt de door u ingeroepen vrees. Daarnaast is het opmerkelijk dat u het oplossen van uw probleem volledig overliet aan uw oom en u in tussentijd thuis bleef en niets deed (zie CGVS, p.24). U vroeg af en toe aan uw oom wat hij plan van was, maar hij wou niets lossen. Vreemd genoeg stelde u zich daarmee tevreden (zie CGVS, p.24). Bovendien had uw oom een uiterst bizarre reden om u niet in te lichten over uw vertrek: hij was bang dat u de terroristen zou inlichten over uw vertrek (zie CGVS, p.23-24). U gaat er mee akkoord dat dit een vreemde gedachtegang is, maar u wijt dit aan het karakter van uw oom (zie CGVS, p.24). Wat er ook van zij, dit gedrag lijkt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Men kan namelijk verwachten dat iemand die werkelijk voor zijn leven vreest, meer betrokkenheid toont in de zoektocht naar een oplossing voor het probleem en niet louter afwacht wat er zal gebeuren.

Bovendien is het opmerkelijk dat u in de periode van 20 augustus 2011 tot uw vertrek op 3 september 2011 in het huis van uw oom verbleef zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden. U werd nog eenmaal gebeld door (Sa.) met de vraag waarom uw winkel niet open was (zie CGVS, p.18). Nochtans liep de deadline af op 30 augustus en wisten de terroristen u wonen. Het zou zelfs nog een hele tijd (de exacte periode is afhankelijk van uw verklaringen) duren vooraleer de terroristen

opnieuw langskwamen bij uw oom. Dit lijkt er opnieuw niet op te wijzen dat de terroristen actief naar u op zoek waren.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw oom er in slaagde om de terroristen af te wimpelen met het dreigement dat hij klacht tegen hen zou indienen op basis van een valse beschuldiging, namelijk dat de terroristen u hebben ontvoerd. Nadien heeft hij niets meer van de terroristen gehoord (zie CGVS, p.19). Dat de terroristen zich op dergelijke manier lieten afschepen, lijkt er niet op te wijzen dat u daadwerkelijk voor vervolging moet vrezen.

Op basis van bovenstaande dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren in Irak. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen namelijk enkel en alleen uw identiteit en uw nationaliteit. Deze zaken staan hier echter niet ter discussie.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoeq dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer en het *"Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees"* van UNHCR.

Verzoeker wenst omtrent de inhoud van zijn gesprekken met de terroristen op te merken dat hij alle vragen zo goed en gedetailleerd mogelijk heeft proberen te beantwoorden. Hij benadrukt dat tijdens het tweede gesprek, naast algemene dingen over Irak en de Amerikanen, ook werd gevraagd om met hen samen te werken. Bij latere gesprekken werd dieper op de inhoud van zijn taak ingegaan. Verzoeker citeert in deze een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Dat hij niet op alle vragen even gestructureerd en logisch antwoordde wijt hij aan de stressfactoren die een gehoor bij het CGVS met zich mee brengt. Hij stelt dit tijdens het gehoor ook te hebben aangehaald en te hebben aangegeven het moeilijk te hebben zijn verhaal te reconstrueren.

Betreffende de situering in de tijd van de gesprekken met de terroristen is verzoeker zich ervan bewust dat er fouten zijn gebeurd. Hij benadrukt eerst en vooral opnieuw dat de gegeven datums bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct zijn. Hij verwijst naar de passage in het gehoorverslag waarin hij hiervan melding maakte. Verzoeker heeft het voorts moeilijk zich datums te herinneren. Hij heeft vele problemen meegemaakt, bevond zich in een moeilijke situatie op het moment van zijn vlucht en heeft geen structuur in zijn leven. Bovendien mag niet vergeten worden dat hij bijna niet geschoold is en niet kan lezen en schrijven. Daarenboven hebben datums in zijn cultuur geen belang.

Verzoeker ontkent dat er een tegenstrijdigheid is aangaande de incidenten die plaatsvonden na zijn vertrek. Hij was hierbij niet aanwezig, zijn oom vertelde slechts de grote lijnen en de plaats waar dit gebeurde werd niet exact vermeld. Verzoeker is dan ook niet zeker dat de incidenten zich in de winkel, dan wel bij zijn oom thuis hebben afgespeeld. Dat verzoeker er niet in slaagde de incidenten te situeren ten opzichte van zijn vertrek of het gehoor bij het CGVS wijt hij opnieuw aan het feit dat hij het moeilijk heeft om datums correct te situeren. Hij haalde dit ook aan tijdens het gehoor. Hij herhaalt in het verzoekschrift dat de terroristen zijn oom een eerste maal bezochten 25 dagen na zijn vertrek en een tweede maal twee maanden na zijn vertrek. Bovendien komt het tijdstip van twee maanden na zijn vertrek overeen met het tijdstip van twee maanden voor het gehoor.

Verzoeker verklaart zijn houding in zijn land van herkomst doordat hij zich na het eerste gesprek geen zorgen maakte en de terroristen niet serieus nam. Bij het tweede bezoek begon hij zich vragen te stellen en besepte hij dat zijn leven in gevaar was. Hij paste zijn houding dan ook aan. Hij was bang en sprak hierover met zijn oom. Deze stelde hem gerust en ging alles regelen. Zijn oom wist duidelijk dat er meer aan de hand was en regelde daarom, zonder verzoekers medeweten, zijn reis naar het buitenland. Verzoeker citeert in deze een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Inzake de deadline van de terroristen en het gegeven dat zij hem niet meer kwamen opzoeken, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Zij gingen ervan uit dat hij nooit zou weigeren nu hij in een zwakke positie stond. Bovendien had S., de buur van verzoeker, een sterke invloed op de terroristen en wist deze bijna alles over hem. De terroristen vermoedden dat hij 'iemand nodig had' omdat hij alleen was. Zij waren ervan overtuigd dat hij daarom niet zou weigeren.

Verzoeker heeft geen daadwerkelijke doodsb bedreigingen gekregen doch hij wist wel dat zijn leven in gevaar was. Hij is er zeker van dat ze hem omwille van zijn weigering met de terroristen samen te werken zullen doden. Bovendien heeft zijn oom veel geld betaald voor zijn reis en had deze dit niet gedaan indien hij er niet zeker van was dat verzoekers leven in gevaar was.

Dat verzoeker in het huis van zijn oom bleef wonen ondanks dat zijn belagers zijn adres kenden wijt hij aan het feit dat hij nergens naartoe kon. Bovendien wist hij niet wat zijn oom ging regelen om zijn probleem op te lossen. Dat hij de oplossing van zijn probleem overliet aan zijn oom vindt hij normaal. Hij had vertrouwen in zijn oom en wist dat er een goede oplossing uit de bus zou komen. Dat zijn oom hem niets vertelde over diens plannen is tevens normaal daar deze schrik had dat verzoeker zijn plannen om te vertrekken zou doorvertellen nu hij door de terroristen onder druk werd gezet. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

Verzoeker kan de bescherming van zijn land van herkomst niet invoeren. De autoriteiten kunnen zichzelf niet beschermen en kunnen hem geen individuele bescherming bieden.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaarde dat de leden van de terroristische groepering die hem wenste in te lijven, nadat zij op 15 juli 2011 bij hem langskwamen, nog een aantal malen terugkeerden en een gesprek kwamen voeren doch hij legde in dit kader verscheidene incoherente verklaringen af.

Vooreerst legde hij incoherente verklaringen af omtrent het ogenblik waarop de terroristen een eerste maal zouden zijn teruggekomen en het tweede gesprek zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker verklaarde aanvankelijk herhaaldelijk dat de terroristen een eerste maal bij hem langskwamen op 15 juli 2011, dat zij na drie dagen terugkeerden en dat hun tweede gesprek aldus plaatsvond op 18 juli (administratief dossier, stuk 4, p.16, 22; stuk 10, vragenlijst, p.3). Later wijzigde hij echter zijn verklaringen en gaf hij aan: "De tweede keer was niet op de 18de, het was op de twintigste" (administratief dossier, stuk 4, p.23).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de inhoud van dit tweede gesprek. In de vragenlijst verklaarde hij: "Na 3 dagen keerden ze terug en ze vroegen om met hen samen te werken tegen de Amerikanen" (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.3). Ook bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk dat de terroristen hem tijdens het tweede gesprek vroegen om met hen samen te werken

(administratief dossier, stuk 4, p.16). Later tijdens het gehoor bij het CGVS ontkende hij echter uitdrukkelijk en eenduidig dat de terroristen hem reeds tijdens het tweede gesprek vroegen om met hen samen te werken tegen de Amerikanen (*ibid.*, p.22). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker opnieuw dat de terroristen hem wel degelijk reeds tijdens het tweede gesprek zouden hebben gevraagd met hen samen te werken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4). Dat voormelde incoherentie te wijten zou zijn aan de stressfactoren tijdens een gehoor bij het CGVS kan niet worden aangenomen. Daar waar aangenomen kan worden dat een interview bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de gebeurtenissen aan de basis van zijn vertrek, zeker deze die de kern uitmaken van zijn relaas, op coherente, duidelijke en precieze wijze kan uiteenzetten. *In casu* moet worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde ingrijpende gebeurtenissen, meer bepaald de gesprekken met en vraag tot samenwerking door de terroristen, in zijn geheugen zouden zijn gegrift nu deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn geweest op zijn leven.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode van bedenktijd die hem door de terroristen zou zijn geboden en de inhoud van hun derde gesprek. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan dat hij gedurende het tweede gesprek van de terroristen tien dagen bedenktijd kreeg. Na tien dagen zouden de terroristen zijn teruggekomen en reeds tijdens dit derde gesprek zouden ze hem hebben medegedeeld dat hij geen keuze had en niet kon weigeren (administratief dossier, stuk 10, p.3). Blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS werd hem tijdens het tweede gesprek echter slechts gezegd dat de terroristen na enkele dagen zouden terugkeren en zouden de terroristen hem vervolgens, gedurende het derde gesprek, bedenktijd hebben geboden in plaats van hem mede te delen dat hij geen keuze had en niet kon weigeren. Bovendien zou deze bedenktijd twintig dagen hebben bedragen in plaats van tien dagen (administratief dossier, stuk 4, p.16-17).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker, zo blijkt uit zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, zijn asielrelaas geenszins op een duidelijke en coherente wijze kon situeren in de tijd. Hij erkent dit in het verzoekschrift waar hij aangeeft zich ervan bewust te zijn dat er fouten zijn gebeurd (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5). Voor zover verzoeker dit tracht toe te schrijven aan het feit dat in zijn cultuur data van geen belang zijn dient te worden opgemerkt dat deze algemene bewering, die bovendien in het geheel niet wordt gestaafd of onderbouwd, geenszins afbreuk vermag te doen aan de vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing. Verzoeker tracht voorts het feit dat hij zijn asielrelaas niet op een correcte en consistente wijze kon situeren in de tijd ten onrechte te vergoelijken doordat hij moeilijk data kan onthouden omwille van zijn situatie, het gebrek aan structuur in zijn leven en zijn lage scholingsgraad. Verweerder wordt in dit kader bijgetreden waar deze repliceert dat ook van een persoon met een geringe opleiding en zelfs indien deze persoon zich in een moeilijke situatie bevindt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken aangezien het gebeurtenissen betreffen die hij persoonlijk zou hebben meegemaakt. Verzoeker toont bovendien niet aan dat zijn verstandelijke vermogens of situatie hem dermate in zijn verklaringen zouden belemmeren dat hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld en relaas in de tijd en ruimte te situeren. Bovendien kan, zowel betreffende de voorgaande verklaringen als betreffende de algemene bewering dat data in zijn cultuur niet belangrijk zijn, erop worden gewezen dat verzoeker, zo blijkt uit zijn overige verklaringen tijdens het gehoor, wel degelijk bij machte was om zich data te herinneren en om een aantal andere gebeurtenissen op correcte en gedetailleerde wijze te situeren in de tijd. Zo kon hij bijvoorbeeld wel de beweerdde aanvang van zijn problemen gedurende de gehele asielprocedure situeren op 15 juli 2011 (administratief dossier, stuk 4, p.16; stuk 10, vragenlijst, p.3). Bovendien bleek hij in staat de exacte datum te geven van zowel de parlementsverkiezingen die in Irak plaatsvonden in 2010 als de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 (administratief dossier, stuk 4, p.14). Dat verzoeker enerzijds wel bij machte is zulke gebeurtenissen op duidelijke en precieze wijze te situeren in de tijd, doch anderzijds niet in staat zou zijn om de ingrijpende gebeurtenissen die hem persoonlijk zouden hebben geraakt en hem ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten op een correcte en coherente wijze te situeren in de tijd, is niet aannemelijk.

Daarenboven legde verzoeker verscheidene malen tegenstrijdige verklaringen af omtrent de incidenten die na zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden hebben plaatsgevonden en meer bepaald omtrent de bezoeken die zijn oom zou hebben gehad vanwege de terroristen.

Hij verklaarde tijdens het gehoor aanvankelijk dat de terroristen, wanneer deze zijn oom bezochten, niet bij hem thuis kwamen doch enkel naar de winkel gingen (administratief dossier, stuk 4, p.6-7). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat S., één van de terroristen, bij het eerste bezoek wel degelijk bij zijn oom thuis langskwam (*ibid.*, p.18). Verzoeker tracht ten onrechte deze tegenstrijdigheid te

vergoelijken. Ondanks dat hij bij deze incidenten niet aanwezig was kon redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij duidelijkheid kan scheppen omtrent de plaats waar zij plaatsvonden. Dat verzoeker niet zeker zou zijn geweest over de plaats waar de incidenten plaatsvonden kan niet worden aangenomen. Vooreerst kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij, indien hij niet zeker wist waar de incidenten plaatsvonden, dit zou vermelden bij het CGVS in plaats van tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Verzoeker zou deze incidenten bovendien van zijn oom zelf hebben vernomen (*ibid.*, p.7) en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich hierover in het kader van dit gesprek terdege zou hebben geïnformeerd nu de bezoeken door de terroristen aan zijn oom rechtstreeks verband hielden met zijn problemen en ze zijn oom bezochten om zijn verblijfplaats te achterhalen.

Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarop de twee incidenten zich zouden hebben voorgedaan. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij deze tijdens het gehoor aanvankelijk situeerde 25 dagen en twee maanden voor het gehoor bij het CGVS, terwijl hij deze later tijdens het gehoor situeerde 25 dagen en twee maanden na zijn vertrek. Dat hij het moeilijk heeft data te onthouden kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen niet worden aangenomen. Daarenboven kan dit hoe dan ook niet verklaren dat verzoeker niet weet of hij de incidenten ten opzichte van zijn vertrek of ten opzichte van zijn gehoor bij het CGVS moet situeren.

Bovendien is het, indien verzoeker daadwerkelijk werd gevisieerd door een terroristische groepering en deze groepering naar verzoeker ging vragen bij diens oom, in het geheel niet aannemelijk dat dergelijke groepering zich vervolgens eenvoudigweg zou laten afwimpelen met het dreigement dat verzoekers oom klacht tegen hen zou indienen op basis van een valse beschuldiging en zijn oom louter ingevolge hiervan met rust zouden laten (administratief dossier, stuk 4, p.19).

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Zijn identiteit en herkomst van Mosul in de provincie Ninewa worden niet betwist. Objectieve informatie toont het tegendeel aan van wat het CGVS stelt in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar het "*Reisadvies Irak*", uitgegeven door de Belgische overheid, alsmede naar een aantal internetartikelen. Voorts voegt hij een e-mail bij het verzoekschrift betreffende het verschil tussen de cijfers van Iraq Body Count en de Iraakse regering. Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Irak niet stabiel is, dat aldaar nergens de veiligheid van gewone burgers kan worden gegarandeerd en dat in alle provincies geweld en aanslagen dreigen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoeker stelt nog dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het asielbeleid van andere Europese landen niet relevant is, gelet op de specificiteit van de Belgische wetgeving inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Mosul nog veiligheidsincidenten voorkomen, doch bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met diverse objectieve elementen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van de incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Uit deze informatie, waarin terdege rekening wordt gehouden met het feit dat in verzoekers regio van herkomst nog bomaanslagen en doelgericht geweld voorkomen, blijkt dat het geweld dat nog plaatsvindt in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. Dit wordt overigens bevestigd door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 4 tot 6). Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies dient te worden opgemerkt dat de inhoud hiervan niet opweegt tegen de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (*ibid.*, bijlage 3). Deze tekst, waarin bovendien slechts op zeer algemene wijze en in enkele zinnen wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, heeft immers tot doel advies te verstrekken aan reislustige personen, maakt daartoe een analyse van de veiligheidssituaties en -risico's voor reizigers en houdt daarbij expliciet rekening met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Als dusdanig heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. Wat verzoeker tracht aan te tonen middels de neergelegde mail van Iraq Body Count omtrent het verschil tussen hun cijfers en deze uitgaande van de Iraakse regering wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

Bovendien kan in het kader van het voormelde worden gewezen op verzoekers eigen verklaringen gedurende de asielprocedure, ingevolge dewelke bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde zelf dat hij, benevens de door hem aangevoerde en *sub* 2.2. ongelooftwaardig bevonden asielmotieven, in zijn land van herkomst geen problemen kende met zijn autoriteiten, noch met zijn medeburgers, noch problemen van algemene aard (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.3). Bovendien stelde hij dat de familieleden met wie hij samenwoonde in Irak, meer bepaald zijn oom en diens vier kinderen, het allemaal goed stellen en er geen problemen hebben (administratief dossier, stuk 4, p.6, 8).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS